Bütün atlarımı dörtnala sürüyorum cenk meydanına. Akıl ve mantık burçlarından baktığım kalelerim zapt edilemeyecek yine. Attığım her bir adım, yaptığım her bir hamle pişmanlık kabul etmiyor. O yüzden korkarak değil, bütün hareket ve hamlelerimi tartarak yürüyorum bu meydanlardan. Sen müsterih ol sultanım şahım. Gönül dünyamda da olsa sırtını yere getirmek isteyenleredir âhım.

GÖNÜL GÖZÜMDE SATRANÇ

Sıkıldım artık teknolojinin bu eli bolluğundan, al beni'sinden. Ne çocukluğumu yaşatır oldu bana. Ne de etrafımda başka insanların var olduğunu hatırlatıyor. Bir tabletin veya android bir telefonun ekranına hapsolmuşum da haberim yokmuş. Konuşmayı unutmuşum yakınlarımla. En yakın dostum yanı başımdayken, internetin sıcaklığını daha makbul saymışım. Kör bir kuyuya düşerken çıkardı babam beni. Elimden telefonumu çekip aldığında kızmıştım ona, oysa gözlerime bakarak gözlerine ihtiyacım var oğlum, sesine, yüreğine, bakışlarına hasretim demişti. Öylece gülümsemişti. Gardolabın üzerine ellerine atıp tozlu ahşap bir satranç kutusunu alıp getirdi önüme. Ne dersin dedi gözlerime bakarak. İlk başlarda oyunu seveyim diye bana bilerek yeniliyordu. Yine de babam bu oyunda beni çok sık yeniyordu. Oyunun her yönünü anlayabileyim diye. Her zaman kazanamayacağımı daha küçük yaştan öğrenmiştim.

Cepheler hazır. Ben hazırım. Aralıklarla gözlerine bakıyorum babamın. Meğerse ne kadar sıcakmış. Ağır adımlarla ilerliyoruz sultanlarımıza karşı. Gönül coğrafyamda "Allah Allah" nidaları inletiyordu yeri göğü arşı. Tabletlerin bilgisayar ve telefonların ekranlarındaki oyunlara benzemiyordu bu oyun. Akıl ruh ve mantık işiydi her şey. Gözlerimden ödün vermiyordum. Zamanımdan ödün vermiyordum. Yüreğimden ve ruhumdan bir şeyler kayıp gitmiyordu. Her ne kadar soğuk bir savaş olsa da satranç şiddet yoktu içinde. Kan yoktu. Ve çocuk yüreğimden çalacak bir şeyi yoktu satrancın.

Yenildiğimde üzülmedim hiç. Bir gün galibiyetin nasıl bir his olduğunu öğrenecektim. O yüzden asla pes etmedim. Bu, sabrı da getirdi beraberinde bana. Ömrümde ilk defa at yedim. Taş yedim. Fil yedim. Garip bir dünya idi satranç, siperde acil durumlar için bekleyen piyonların neticede küçük asker iken vezir olmaları şaşırtıyordu beni. Bu bana çok şey anlatıyordu. Bir yandan küçük noktaları hafife almamamız gerektiğini anlarken bir yandan yapılan iyiliklerin karşılıksız kalmayacağını muştuluyordu bu durum bana. Kaybettiğim bir

oyundan öğrendiğim şeyler, kazandığın bir oyundan öğrendiklerimden sayıca çok daha fazlaydı. İyi bir oyuncu olmadan önce yüzlerce defa yenilmek gerekiyormuş.

Hızla gelişen teknolojinin ellerimden aldığı özgüvenimi yeniden kazandım. Babam hep söylüyor arkadaşlarına, yüksek, problem çözme yeteneğim tavan yapmış, bir sürü kombinasyonu aynı anda düşünebiliyormuşum, zamanla yarış halinde de hızlı ve kesin karar verebiliyormuşum. Bir an bu anlattığı evladının ben olduğumdan şüphe etmiştim.

Ben satrancı sevdikçe o bana hediyelerle geldi. Her gelişinde bambaşka ufuklarım oldu benim. Anladım ki rakibimin yapabileceği her hamleye karşılık benim de bir hamle geliştirmem gerekiyordu. Sanırım yaşam denilen olgu da böyle bir şeydi. Hayat bir tek benim hareket ve davranışlarımla şekillenmiyordu. Etrafımdaki insanların da tepkilerini beklemem icap ediyordu. Satranç ile farkına vardım yaşamın. Trafikte bile aynı durum vardı bana göre Ben tecrübeli bir şoför olsam da bir başkasının hatasıyla kaza yapabilirdim. O yüzden bana oyun içerisinde gerçeği gösterdi hep satranç. Yaşamla eşdeğer bir şeydi satranç. Yaşamın ta kendisiydi hatta. Satrançta ileriyi göremediğim takdirde olacakları göremiyordum ve beklemediğim bir duruma düşüyordum. O yüzden her şeyi planlamam gerektiğine inandım Hayat da aynen böyle idi. Anı yaşarken geleceğe dair küçük ama net hedefler belirlememi istiyordu hayat. Bir plan ve program bekliyordu benden. Attığın adımları bil ve ona göre ilerle diyordu. Anladım ki benim satrancı sevdiğim kadar satranç ta beni seviyordu

Evet, satrancı seviyorum. Beni hayata bağladığı için, bana güç verdiği için seviyorum. Siyah beyaz karelerin arasında inanılmaz bir renkli dünya var. Ve dünyanın bütün renkleri bu siyah beyaz iki rengin arasında beni bekliyorlar sanki. Satranca başlamadan önce bağlı olduğum internetim, ekranım ve simülasyon oyunlarım vardı. Dünyam sadece onlardan ibaretti. Ama satrançla birlikte bambaşka kapılar açıldı hayatımda, çok farklı bir dünyanın içerisine girdim. Beni de en çok bu tarafı heyecanlandırıyor.

Evet, satrancı seviyorum. Reflekslerim onunla daha bir gelişti. Cesaret nedir, zaman nasıl kullanılır bu sorulara cevap bulabiliyorum satrançla. Yeri geldiği zaman yeterinden fazla cömert olmayı öğrendim. En güzeli başarıya ulaşmak ve gerçek kazanımlar için bazı kayıpların gerekli olduğunu idrak ettim satrançla. Tek başına değil de toplum olarak bütün başarılara imza atılacağını, topluluğun ve takım ruhunun önemini kavradığım için seviyorum. Ben değil biz olabilmekmiş satranç. Toplumsal bir hedefte herkesin üzerine bir yük düştüğünü, bu yolda dayanışmanın gerektiğini, bazen fedakârlığın bazense cesaretin

gerektiğini anlatan satranç gerçekten doğruları dile getiriyordu. Aynı zamanda bana plan yapma ve düşünme gücü veriyor, bunların ne kadar önemli olduğunu kavramamı istiyordu

Evet, satrancı seviyorum. Sabır denen o ulvi duyguyu satrancın getirdiği güzellikler arasında buldum. Sistemli ve disiplinli çalışmayı bir kez daha benimsedim. Meğerse başarı muazzam bir keyif veriyormuş insana. Yeni başarılar istiyorum. Kabuğuma sığmıyorum, sığamıyorum. Satranç bende bir alın aklığı, annemde ve babamda haklı bir kıvançtır. Kazandığım mücadeleci ruhun müsebbibi satrançtır. Olaylar karşısında daha dirayetli olmamın temelinde elbette satranç vardır.

Evet, satrancı seviyorum. Hayal gücüm onunla gelişti. Koşturduğum atlar, yıkılmayan kaleler, tahtından indirilen sultanlar. Fillerle koca bir ordunun üzerine yürümek. Şahının önünde divan duran vezirler. Düş dünyam bu oyunla daha bir genişledi. Oyunların içerisinde gerçeği, gerçeğin içerisinde kocaman bir oyunu gördüm.

Evet, satrancı seviyorum. Bana kurallara uymayı, dostça oynamayı, kaybetmeyi kabullenmeyi, kazananı kutlamayı öğrettiği için seviyorum. Bana sağladığı sosyal bir alan içerisinde, sosyal bir kimlik kazandığım için, bu kimlikle bu alanda yeni dostluklara yelken açtığım için seviyorum satrancı.

O benim çocukluğumu teşkil ettiği gibi gençliğimi savunuyor ve yetişkinliğime kucak açıyor. Hayatımın bütün zaman dilimlerinde var olmak için uğraşıyor. Beni bırakmadı, bırakası da yok anlaşılan. Ayırıcı değilmiş, koparan değilmiş satranç, aksine birleştirici ve bütünleştirici bir özelliği vardı. Sevenler bu yola belli ki bunun için baş koymuş. Yıllardır ağır ve emin adımlarla eşlik ettiğim bu koşu, akıl ve gönül maratonuymuş.

Kalelerin burcundan bakasım var yine. Yağız atlar dörtnala koşmak ister yelelerini esen rüzgârlara bırakarak. Gazamız dostluk bizim ve o gaza için cenk vaktidir. Bu oyunda kin yok nefret yok. Bu bütün oyuncuların ortak akdidir. Bütün piyonlar yine zafer nidaları atıyor ve Allah Allah diye bağırıyor. Ben gidiyorum arkadaşlar. Vezir beni bekliyor, şah beni çağırıyor